

A detailed collage of historical artifacts from the Renaissance era. The items include several strands of pearls, intricate lace pieces, a pair of dark-handled scissors, a quill pen, a small wooden box with a gold clasp, a green cylindrical container, a striped green box, a small blue ring, a black ring, a black belt, a black portrait of a man, and various pieces of aged, handwritten paper. The background is a warm, yellowish-tan color.

Эпоха Ренессансу

- У літературознавстві епоху Ренесансу прийнято пов'язувати з відродженням традиції створення поетик, які взірцем своїм мали "Поетику" Арістотеля. Але це було пізніше, в середині XVI ст. До ренесансного руху слід віднести і значні явища того часу, коли почалося віднайдення й коментування античних пам'яток літератури, а також написання публіцистичних трактатів про національні європейські мови та можливості створення цими мовами художньої літератури

- Ідея відродження античності в освіті, яка стимулювала відродження і в літературознавстві, належить значною мірою представникам ордену Ісуса (єзуїтам). Вони першими серед ідеологів католицького християнства відчували, що утвердженню цієї ідеології можуть сприяти тільки вченість, тільки освіченість (у православної Візантії така традиція практично підтримувалася постійно). Єзуїти почали створювати братські школи, колегії та університети, в яких поряд з релігійними предметами впроваджувалися й світські науки. Поетика і риторика були серед них в особливій пошані, оскільки сприяли вдосконаленню форм релігійного проповідництва, а отже — християнської ідеології загалом. Найвідомішими в європейських країнах XVI—XVII ст. були навчальні книги з поетики італійця за походженням, французького професора Ю. Скалігера (1561), німецького професора Я. Понтана (1594), італійського вченого О. Донатті (1631), німецького автора Я. Масена (1654) та ін

- Насамперед, у нових поетиках пропонувався для осмислення літературний матеріал і нового, а не тільки античного часу. Автори по-своєму вноормовували цей матеріал і підтверджували наявність новочасного літературного процесу. По-друге, аналізуючи епічні і драматичні твори, вони прагнули "наблизити" їх до життя, надати їм природного, актуалізованого звучання. По-третє, щодо родів, видів і жанрів творчості "неокласики" зробили значний крок у трактуванні проблеми дифузії їх, тобто переходів ознак одного роду чи виду в інший, що вело до усвідомлення закономірностей, характерних для художньої творчості загалом.

- Старим (або консервативним) у нових поетиках залишалось уявлення про творчість як наслідування життя. Думку Платона про творчість як наслідування ідей життя вони не приймали, і тому головним авторитетом для них у цьому питанні залишався "матеріалістичний" Арістотель. Старою і загалом найвразливішою в неокласичному літературознавстві була також ідея нормативності, тобто уявлення про творчість як діяльність за певними нормами, правилами, які можна засвоїти і "вивчити", відтак стати письменником. Заперечувалася, отже, природна обдарованість творця, без якої ні про яку серйозну творчість говорити не доводиться. Найбільш догматично все це виявилось в "Поетичному мистецтві" Н. Буало (1674), де норми творчості доведено майже до юридичних кодексів, а природному дару людини не надавалося ніякого значення.

- З такими "плюсами" й "мінусами" неокласичне літературознавство впроваджувалося в навчальні заклади України, насамперед у Київську колегію, згодом — Києво-Могилянську академію, заклади Львова, Острога, Переяслава, що творилися за зразком європейських єзуїтських шкіл, але на православній основі.

Архітектура Угорщини

Споруди Франції на той момент

Одяг епохи Відродження